

In memoriam

BRANKO OSTOJIĆ

Branko Ostojić rođen je 07. ožujka 1930. u Valpovu, Republika Hrvatska. Gimnaziju je završio u Splitu, a Elektrotehnički fakultet Sveučilišta u Zagrebu 12. 03. 1956. godine pri elektrotehničkom odsjeku.

Zapošljava se u Željezari Zenica kao upravnik elektroslužbe „Novih valjaonica“ da bi 1958. godine prešao u tvornicu „Svjetlost, Rijeka gdje je radio kao glavni projektant za automatizaciju brodskih i kopnenih postrojenja, te kao šef projektnog odjela. Od 1964. do travnja 1967. radi kao tehnički savjetnik u poduzeću „Brodmaterijal“ Rijeka, nakon čega osam mjeseci boravi u Torinu radi realizacije svog patenta na području primjene elektrotehnike na vozila sa eksplozivnim motorima. Po povratku iz Torina radi na Tehničkoj školi u Rijeci gdje na četvrtoj godini predaje predmet Automatizacija. Boravio je i usavršavao se u Njemačkoj, Austriji, Švicarskoj, Italiji, Češkoj, Rumunjskoj i Rusiji, gdje je imao priliku detaljno se upoznati sa industrijalizacijom, znanstvenih institucijama i progresom tih zemalja.

Na našem tada Strojarsko-brodograđevnom fakultetu Sveučilišta u Rijeci obranio je 15. ožujka 1974. godine doktorsku disertaciju pod naslovom „Teorija stohastičkog automata zasnovana na neformalnim neuralnim mrežama“ s čime je promoviran u doktora tehničkih znanosti iz područja Kibernetike. Taj je doktorat predstavljao jedan od prvih djela kod nas i u svijetu na području razvoja onoga što se danas naziva šestom generacijom kompjutera.

Paralelno sa stručnim radom u privredi odvijao se i znanstveni rad dr. sc. Ostojića te je bio i honorarni profesor iz predmeta „Osnovi elektrotehnike“ i „Električna mjerenja“ na Višoj pomorskoj školi u Rijeci, danas Pomorskom fakultetu, kao i honorarni predavač iz predmeta „Automatizacija i regulacija“ i „Automatizacija“ na našem, tada Strojarskom fakultetu u Rijeci.

Znanstveno-nastavnom djelatnošću dr. sc. Ostojić započinje zasnivanjem radnog odnosa u zvanju docenta na Tehničkom fakultetu 05. 12. 1970. godine za predmete „Regulacija i automatizacija“ i „Automatizacija“. 1976.

godine biva izabran za izvanrednog profesora iz predmeta „Automatizacija i regulacija“ i „Automatizacija“, a 1981. godine dr. Ostojić izabire se u zvanje redovitog profesora iz kolegija „Osnove automatizacije“ „Automatizacija broda“, „Automatizacija alatnih strojeva“ i „Automatizacija proizvodnih sistema“ u području strojarstva.

Tijekom svog višegodišnjeg rada na Tehničkom fakultetu dr. Ostojić je bio involviran u razne znanstvene i nastavne aktivnosti Fakulteta te je tako obnašao funkcije predsjednika Povjerenstva za izdavačku djelatnost, bio član povjerenstava za uvođenje kompjutera i suradnje s privredom, voditelj postdiplomskim studija i studija elektrotehnike, u dva navrata predstojnik Zavoda za tehnologiju i organizaciju i predstojnik Zavoda za elektrotehniku i automatizaciju.

Učestvovao je o organizaciji raznih simpozija kao naprimjer „Teorija i praksa brodogradnje“, međunarodni Simpozij „Simposio internazionale sul automatizzazione navale“ u Genovi ili jubilarni Simpozij brodogradnje u spomen prof. Sorte.

Prof. dr. sc. Ostojić objavio je 68 radova od čega 4 knjige.

Dobitnik je Nagrade Grada Rijeka 1976. godine. za svoje radove na području automatizacije broda i kibernetike. Prof. dr. sc. Ostojić bio je predložen i za nagradu „Nikola Tesla“ za značajno znanstveno otkriće jer je prof. dr. sc. Ostojić bio jedan od prvih znanstvenika koji je započeo sa razvojem na novoj tehnološkoj koncepciji baziranih neuronskih kompjutera koji čine šestu generaciju.

Profesor Ostojić umirovljen je 28. 02. 1991., a pamtit ćemo ga kao vrsnog stručnjaka i nastavnika. S tugom se opraštamo od iskrenog suradnika i prijatelja te vrsnog intelektualca.

Još jednom hvala pokojnom profesoru Branku Ostojiću na više od dva desetljeća prisutnosti u životu i radu našeg i njegovog Tehničkog fakulteta, te na svemu što je učinio kako za fakultet tako i za generacije studenata kojima je bio nastavnik.

In memoriam

ZLATKO ŠVERER

Prof. Zlatko Šverer, diplomirani inženjer strojarstva i doktor tehničkih znanosti, rođen je 6. travnja 1923. u Sremskim Karlovcima gdje je pohađao osnovnu školu i šest razreda gimnazije. Zadnja dva razreda gimnazije pohađao je u Rumi gdje je maturirao ratne 1942. godine. Iako je iste godine bio mobiliziran, ipak se je 1943. godine upisao na Strojarski fakultet u Zagrebu. Zbog ratnih prilika nije mogao polagati ispite, tako da je studij stvarno nastavio nakon završetka drugog svjetskog rata. Diplomirao je 1950. godine i prvi posao našao u tvornici "Đuro Đaković" u Slavonskom Brodu. Kako je na četvrtoj godini studija dobio stipendiju Centralne uprave brodogradnje, vrlo brzo je na njihov zahtjev premješten u konstrukcioni biro industrije brodskih strojeva u Rijeci u odjel za pomoćne brodske strojeve. Tu je radio kao konstruktor oko pola godine, da bi po nalogu Direkcije industrije brodskih strojeva 1951. bio premješten u tvornicu dizalica i ljevaonice "Vulkan" u Rijeci. U "Vulkanu" je inženjer Šverer bio konstruktor i projektant, a radio je i u pogonu. Bio je šef konstrukcijskog ureda, šef razvojnog odjela i direktor projektno-prodajnog sektora.

Kao istaknuti stručnjak iz prakse, inženjer Zlatko Šverer je od samog osnutka Strojarskog (danas Tehničkog) fakulteta u Rijeci bio na njemu angažiran kao vanjski suradnik – predavač za kolegije "Prenosila i dizala" i "Unutrašnji transport". U stalni radni odnos na naš fakultet prešao je 1. listopada 1972. godine, gdje je radio do umirovljenja 30. rujna 1993. godine, točno 21 godinu.

Inženjer Zlatko Šverer započeo je svoj rad na Tehničkom fakultetu kao predavač u dopunskom radnom odnosu već 1962. godine i jedan je iz prve garniture uvažениh profesora našeg fakulteta. 1972. godine prelazi u stalni radni odnos u zvanju izvanrednog profesora.

1977. godine stekao je zvanje doktora tehničkih znanosti obranom disertacije pod naslovom "Geometrija lančanika sidrenih vitala". Ta je disertacija predstavljala znanstveni doprinos na području konstrukcije sidrenih vitala i uspješnu primjenu teorije u praksi. U zvanje redovnog profesora izabran je 1978. godine.

Nakon dolaska na fakultet, obavljao je veći broj funkcija u raznim komisijama i odborima fakulteta i sveučilišta. Na fakultetu je bio član Savjeta, predsjednik Komisije za diplomatske ispite na sveučilišnom studiju strojarstva i

predstojnik Zavoda za osnove konstruiranja. Od 1974. do 1977. bio je prodekan za nastavna i organizacijska pitanja, a najvišu funkciju dekana obavljao je od 1977. do 1979. godine.

Prof. Šverer sudjelovao je u izgradnji kontejnerske luke na Brajdici i luke za rasuti teret u Bakru, gdje je kao istaknuti stručnjak za dizalice rješavao specifične probleme i definirao uvjete kojima je cjelokupno dizalično postrojenje trebalo udovoljavati, a na temelju čega su i proizvedene dizalice i druga lučko pretovarna postrojenja koja i danas rade. Prije primopredaje tih lučkih pogona, prof. Šverer je radio i na nostrifikaciji tehničke dokumentacije. Prof. Šverer je bio aktivan i na mnogim drugim elaboratima i ispitivanjima te kao sudski vještak u brojnim sudskim sporovima.

Dolaskom na fakultet započeo je znanstveni rad prof. Šverera. Bio je mentor na dvije doktorske disertacije i član više komisija za ocjenu i obranu doktorskih disertacija iz područja strojarstva i tehnologije prometa. Sudjelovao je u Projektu istraživanja iz područja morskog i riječnog brodarstva, luka i pristaništa. Prisustvovao je znanstvenim skupovima i objavio više članaka u znanstvenim časopisima i zbornicima radova. Njegov znanstveni interes je bio usko vezan za njegovu stručnu djelatnost - brodska vitla i karakteristike lučkih pretovarnih postrojenja.

Prof. Šverer je držao nastavu iz više predmeta: "Prenosila i dizala", "Unutrašnji transport", "Brodski pomoćni strojevi", "Transportna sredstva u industriji" i "Brodске dizalice i palubni strojevi". Napisao je udžbenik "Atlas konstrukcija - Elementi dizalica". Više desetaka studenata strojarstva steklo je zvanje diplomiranog inženjera izradom diplomskog rada na kojemu je mentor bio prof. Šverer. Prof. Šverer je bio nastavnik trideset i jednoj generaciji studenata strojarstva na našem fakultetu pa tako i meni.

Hvala pokojnom profesoru Švereru na više od tri desetljeća prisutnosti u životu i radu našeg i njegovog Fakulteta, te na svemu što je učinio kako za fakultet tako i za generacije studenata kojima je bio nastavnik, u ime svih nastavnika i studenata, te svih zaposlenika Tehničkog fakulteta u Rijeci, kao i u ime dekana Fakulteta.